

Koleksiyonerlik, Galerıcılık ve Ötesi... Bilge Kuloğlu ile Sohbet

Rtc. Deha Çun

Yeniköy Rotaract Kulübü DK Başkanı (GDB 17-18)

Bakraç Sanat Galerisi'nin kurucusu, sanat koleksiyoneri Bilge Koloğlu ile 11 Şubat 2022 tarihinde sanat üzerine çok özel bir sohbet gerçekleştirdim. Geçmişten bugüne anekdotlar içeren bu röportajı kaleme alarak sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Dile kolay, Bakraç Sanat Galerisi'nin 43. yılı... Atölye çalışmaları ve dersler ile bir öğrenme alanı fonksiyonu da var buranın. Necdet Kalay, Yılmaz Merzifonlu gibi isimleri tanışıklıkları sonucu keşfetmiş ve sergilerini yapmış. Sektöre tanıtılmış demek de yanlış olmaz. Çok heyecan verici bir duygu olsa gerek. Ayhan Türker, Remzi İren eserleri de dikkat çeken parçalar arasında...

Bilge Hanım, hayatını eğitime vakfetmiş, sanatsever bir aileden geliyor. Ailenin en küçük çocuğu olup, dedesi hattat, babası milletvekili ve Atatürk'ün dostlarından, sanatsever abisi ise Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun öğrencisidir. Ayrıca, YÖRET Vakfı'nın kurucusudur. Koloğlu, İngilizce'den Türkçe'ye 17 tiyatro oyunu çevirmiştir.

Daha çok bilgiye erişmek için, Bakraç'ın internet sitesini incelemenizi ve Kozyatağı'nda bir sergiyi mutlaka ziyaret etmenizi tavsiye ederim. Galeride başlayıp

koleksiyonerin evinde sonlanan sohbetimizden bir kesiti aşağıda sizlerle paylaşayorum.

Deha Çun: Koleksiyonerliği konuştuğumuzda, bu kelimeyi içi dolu ve büyük tanımlarla görüyoruz. Konuya akademik bakamayanlar, evdeki üç beş tablo ile koleksiyoner olduklarını zannedebiliyorlar. Halbuki bu, depolarca, duvarlar boyu sahip olmakla alakalı. Bir evi eserlere açmak, eserlerin koruyucusu olmak anlamına da gelir. Bu coşku sizde nasıl oluştu? Eser toplamadaki temel motivasyonunuz neydi? Bu bir hobiden öte yaşam tarzı olmalı, değil mi!

Bilge Koloğlu: Çocukluktan beri sanatla iç içeydim. Ben koleksiyon yapayım diye almadım hiçbirini. Koleksiyonum olsun diye zinhar düşünüp yapmadım. Gönlümün sevdiğini aldım! Bununla ben yaşamak istiyorum dedim ve aldım. Evimi de gezdirebilirim eğer arzu ederseniz, hatta buradan sonra oraya geçelim. Hepsi severek alınmış resimler, tabi özel günlerde hediye olarak gelenler de var. O sebeple benim için bir ayrı değerliler diyebilirim. Gönlüm çekti ve bunu alayım diye aldığım resimlerdir genel olarak.

DÇ: Bilge Hanım! Burası bir evden öte müze ortamı adeta, gerçekten çok heyecan duyduğum bu davetinize. Teşekkür ederim!

“Ben koleksiyon yapayım diye almadım hiçbirini. Gönlümün sevdiğini aldım! Bununla ben yaşamak istiyorum dedim ve aldım.”

Peki, seçim yaparken belli bir sanatçı, belli bir ekol, akım veya teknik gözettiniz mi?

BK: Hayır, hiç böyle bir şey yok: sadece aşk! Dediğim gibi, ben bunu sevdiysem tamamdır. Aslında konu bundan ibaret.

DÇ: Evinizdeki asıl koleksiyonunuzu an itibarıyla biliyorum, tam tahmin ettiğim gibi... İsim olarak mesela mutlaka şu kişinin eseri bende olmalı der miydiniz o zamanlar? Birer örnekle, modern Türk sanatından Fikret Mualla ve çağdaş Türk sanatından Komet sahibi olmayı istiyorum. Çizgilerini ve özgün tasvirlerini beğendiğim için diyebilirim. Sahip olmanızda, böylesi heyecan beslemenize sebep olan sanatçılar var mı? Karşısına geçip izlediğinizde hissettirdiği, verdiği heyecanı bir başka olan...

BK: Her çeşit ve türden resim var benim evimde gördüğünüz gibi. Fikret Mualla da var. Karşıma çıkıp aşık olduğum resmi aldım bugüne dek. İlla şundan bundan olsun demedim. Beğendiğim resim, oldu. Onları kattım. İlla şu tarz olsun diye de kendimi kısıtlamadım.

DÇ: Görüyorum. Fikret Otyam, Nuri Abaş, (İbrahim) Balaban, Abit Güner, Alp Bartu... Evet, bu kısıtlamama konusu güzel bir nokta. İncelediğimizde görüyoruz ki, bazı koleksiyonerler hep benzer tarzda eser topluyorlar ve yan yana koyulduğunda benzer bir tema -hatta görsellik- konuşuyor oluyor. Bu takıntıya veya kararlılıkla koleksiyonculuk yapanlar az değil. Örneğin, kişinin bir renk tutkusu oluyor ve heykeli de tabloyu da ona göre alıyor. Bu bahsettiğimiz, dekorasyon gözüyle olan bakıştan farklı bir durum tabii... Günün sonunda, sizin anlattıklarınızdan şunu çıkarıyorum; aldıklarımızı usulca bir koleksiyonun parçaları haline gelirken karşımıza çıkanlara

önce vurulmamız lazım. Hayal, akademik bakış, görgü ve bilgi sonraki aşamada geliyor sanki. Değerli ve heyecan veren işleri elde -hatta evde- tutmak önemli. Kendimizce değerliler de buna dahil. Tam olarak böyle değerlendirmedinizi biliyorum ancak bu yapılanaya yatırım gözüyle bakmamak elde değil. Günümüz piyasasında inanılmaz fiyatlamalar var. Nadir de olsa, arşivinizden bazı eserleri sergi yoluyla satışa çıkardığınızı biliyorum. Hatta, şanslıyım ki bugün deneyimleme fırsatım da oldu. Bir zamandır aklımdaydı o tablo. Bu tarz sergilerdeki ana motivasyonunuz tam olarak nedir? Nedendir ki yıllardır duran bu maddi-manevi kıymeti olan tabloları başka hanelere gönderiyorsunuz? Sizinle mutlulardır oysa ki!

BK: Resimlerimle ben de çok mutluyum aslında, hepsinin yeri ayrıdır. Ama zamanla çok fazla resmim oldu. Odalarda üst üste durmasındansa değer verenlerin hanelerinde olmasını tercih ederim.

DÇ: Belki de bugünden aklımda kalacak en vurucu sözünüz, "Hep severek yaptım, her ne yaptysam" oldu Bilge Hanım. Esas olan da bu değil midir? Kendi adıma da böyle olmasını umuyorum. Size çok teşekkür ediyorum.

Değerli büyüğüm, koleksiyoner Bilge Koloğlu'na bana ayırdığı saatler ve hoş sohbeti için bir kez daha çok teşekkür ederim. Galerinin akabinde, ev ortamında da misafir edip tek tek koleksiyonundaki nadide parçaları anlattığı için kendisine müteşekkirim. İnanılmaz özel bir gün olarak daima gülümseyerek hatırlayacağım. Konuyu ve paylaşımlarımızı siz okuyucuların beğenisine sunarım.

Koleksiyonerlerin başına gelebiliyor. "Birisi geldi, evdeki tablolarından birini kaç para olursa olsun almak istediğini söyledi. Satılık olmadığını belirttim uygun bir dil ile" dedi Bilge Hanım. İyi ki vermemiş! Bir noktada bunlar tarihe tanıklık eden, evi solumuş eserler... Ailenin hafızası, yani kültürel mirastır.